

Egy hullámhosszon

Kezdjük a végén. Megkövetem Mester Ákost. Az „és” az durva volt. Az „és-t” vissza kell vonnom, és természetesen vissza is vonom.

Az elmúlt héten komor küllemű levelet kaptam a Pesti Központi Kerületi Bíróságtól. A kulcsín ezúttal összhangban volt a belbecssel: kiderült belőle, hogy dr. Nehéz-Posony István SZDSZ-es „sztárügyvéd” jogi képviselével pörbe fogott engemet maga Mester Ákos! Hiszik, nem hiszik, örömmel fogadtam a hírt. Több mint egy évtizedes politikai-újságírói pályafutásom alatt eddig mindössze egyetlen perben voltam érdekelve, az sem volt politikai természetű, leginkább „tyúkpernek” volt minősíthető, érezhette ezt a bíróság is, hiszen ítéletében végül is senkinek nem adott igazat... Figyelembe véve, hogy az elmúlt évtizedben meglehetősen gyakorisággal ostromoztam és parodizáltam a baloldali véleményformálókat és politikusokat, többnyire „névvel, címmel, telefonszámmal” már kezdem aggódni. Sehol egy feljelentés, mi az, lehet hogy terméketlen földre hintem a magot?! Biztosan bennem lehet a hiba. Szerény emberként arra persze gondolni se merem, hogy én az elmúlt években nem kreáltam fiktív „bányaügyeket”, nem dobálóztam ész és erkölcs nélkül „Fidesz-közeli” cégekről, és úgy általában a szubjektív publicisztikai műfajban is megpróbáltam különválasztani a pufajkás verőlegényt a bolti csokitolvajtól.

No, de most vége az aggodásnak, megtört a jég, Mester Ákos végre feljelentett. Egyetlen mondat váltotta ki belőle azt a tenger fájdalmat, ami következtében ehhez a radikális lépéshez folyamodott... E hasábokon június 7-én a Magyar Rádió új elnökének megválasztása kapcsán elmélkedtem arról az alantas pánikkeltésről és hazudozásról, ami a kinevezés előtt a baloldali sajtóban zajlott. El nem ítéltető módon felsoroltam néhányat azok közül a nyíltan baloldali újságírók közül, akik az állítólag „a jobboldal által lenyúlt” rádióban háborítatlanul dolgoznak, sőt olykor nyíltan kampányolnak... És itt következett az inkriminált mondat (leírom, remélem, ez nem jelent dupla büntetési tételt): „Rangos Katalin is dolgozik, Mester Ákos és csapata háborítatlanul fasisztázik a 16 órában.” Itt van tehát az a bűnös „és” amit természetesen visszavonok. Ugyanis a nyelvlogikája szerint a „Mester Ákos és csapata” azt jelenti hogy „Mester” és a „csapat” is tevőlegesen részt vesz az általam említett uszításban. Márpedig Mester – ezt illik tudni róla – 1994-ben jogilag kilépett a Magyar Rádióból, s azóta csak a 168 óra című világlatot főszerkeszti. „Jogilag” – írtam, és ez a kulcsszó. Mert a műsor címe korábban szintén 168 óra volt, ezt változtatták a rendkívül szellemes 16 órára. Csak azért, hogy a csekélyebb értelmű baloldali szavazók előtt is világossá váljon: a műsor kendőzetlen baloldalisága, kormány- és jobboldalgűlölete jottányit sem változott. Mester szelleme ott kísért, csupán fizikai valójában nincs jelen.

Ha azt írom „Mester csapata”, lehet hogy jobban járok? Mert igen, bizony tisztelt Mester kolléga, ez az Ön csapata! De írhatam volna „Kuncze csapatát”, „Medgyessy csapatát”, vagy éppen „TGM csapatát” is, és nem hazudtam volna. Csak azért nem tettem, mert az Ön neve emblematisabb ez ügyben, éppen az átlátszó 168 óra–16 óra ügy miján. Ugyanis, tisztelt Mester kolléga, ha azt írom, hogy „mi egy csapatba tartozunk” az nem azt jelenti, hogy együtt futballozunk a Vasasban. Még csak azt sem, hogy feltétlenül együtt dolgozunk egy radikális baloldali szerkesztőségben. De nem ám! Az is „egy csapat”, akik együtt vonulnak ki kék szalaggal a rádiós elbocsátások idején, és az is egy (ugyanaz), akik hallgatnak, mint hal a szatyorban, amikor kiváló jobboldaliakat rúgnak ki páros lábbal a Magyar Televízióból, a Horn-féle médiaterror idején... Bizony, ilyen sokszínű és árnyalt a mi gyönyörű anyanyelvünk, tisztelt Mester kolléga!

A „vádirat további pontjai is gyönyörö-

rúek, kár, hogy terjedelmi okok miatt nem oszthatom meg teljességükben a Tisztelt Olvasóval. Kiderül belőlük, hogy Mester Ákos „demokratikus elkötelezettsége” miatt nem fasisztázik, ez a megjegyzés alkalmas arra, hogy a „róla kialakult társadalmi képet kedvezőtlenül befolyásolja”, és ez különösen súlyos bűn, ha „egy mértékadó, a demokratikus értékek, az emberi jogok és az emberi méltóság” iránt elkötelezett lap főszerkesztőjéről van szó.

Hogy az utóbbi narcisztikus, a jó ízlés határán billegő jelzőhalmazról mi a véleményem, arra kevés szót szeretnék vesztegetni, nehogy dr. Nehéz-Posony egy valóban becsületsértő kijelentést leljen a sorok között... Így hát csak röviden, pontokba szedve:

1. A „demokratikus elkötelezettség” nagyon nemes eszme. Aki ennek szellemében nem fasisztázik, az különösen böcsülendő, ám felhívom Mester Ákos figyelmét arra, hogy a nagyobb könyvtárakban fellelhetőek a 168 óra bekötött évfolyamai, az esetleges pör kezdetéig lesz időm lapozgatni... Ám ennél is nagyobb baj, hogy különböző társas eseményekről, médiabulikról szóló képes beszámolókból megannyiszor láttam Tamás Gáspár Miklós, **Eörsi István**, dr. Popper Péter és a többiek mosolygós társaságában. Most mi lesz, ha legközelebb találkoznak? Miképpen fogja elmagyarázni nekik, hogy ők bizony nem demokratikus elkötelezettségűek? (Forrásmunka: Tóth Gy. László: Politikailag korrekt).

2. A társadalom – tudomásom szerint – tízmillió magyar állampolgárból áll. Örömmel és megnyugvással konstátálom, hogy Mester Ákos információi szerint a Magyar Fórumnak tízmillió olvasója van... A „róla kialakult társadalmi képet” sajnos szerény eszközeimmel nem tudom befolyásolni. Megtette ő ezt saját maga, az előbb említett tüntetésekkel és nem tüntetésekkel, valamint a VIP-listás szereplésére vonatkozó kérdésekre adott, finoman szólva nem kielégítő válaszai-val...

3. Ha én mértékadó lennék, fogékony az emberi méltóság iránt és főszerkesztő (M. Á. szerint bizonyára egyik sem vagyok), nem közölném hétről hétre, hogy kicsoda Kaya Ibrahim, egyrészt, mert nem vicces, másrészt, mert a vizsgálat folyamatban van, harmadrészt pedig, mert nem vagyok elég karakán ahhoz, hogy melléírjam: „Ki az az Acsay?” (Neves televíziós, valószínűsíthető III/II-es álneve, egyébként...) Egy szóval, ha mindig csak a jobboldallal szemben lennék vagány, akkor inkább hagynám ezt a mértékadóságot a fenébe... Ja, és egy főszerkesztőnek nem árt, ha néha olvasná a saját lapját. Akkor talán észrevenné, hogy vezércikk címén miképpen őrzik a fasiszálódó Magyarország rémképét egyes kollégái.

+1. Ez a slusszpoén. A dr. Nehéz-Mester szerzőpáros különféle anyagi és nem anyagi elégtételeket követel. A tollba-szurokba hempergést és a kalodát valamiért kifejejtették. Am megfogalmaztak egy olyan hangvételű helyreigazítást, amit talán maguk sem gondoltak komolyan, majd hozzátették, hogy mindezt közöljük a Magyar Fórumban, és saját költségünkön (!) a Népszabadságban (!!) és a Magyar Hírlapban (!!!). Nevezett lapokban egyébként soha egy sorom sem jelent meg... Bízva a magyar igazságszolgáltatásban dolgozók humorérzékében félek, hogy ennél a pillanatnál elillan majd a tárgyalótermek méltóságteljes hangulata.

Amúgy az első tárgyalási nap 2001. december 8-a. Nyugodt szívvel és tiszta lelkiismerettel várom. Csak egy kicsit már előre unom. Van ennek értelme, tisztelt Mester Ákos? Szűk fél évvel azelőtt, hogy a hivatásos gyűlölködőket minden bizomnyal hosszú időre leszavazza majd a magyar választópolgár? Olvasgassunk inkább! Én Krúdyt, Kosztolányit, Németh Lászlót, Reményiket. Ön a kollégáit és Tóth Gy. Lászlót.

Mindketten sokat fogunk tanulni...

Galsai Dániel